

Пан отець вертав під ту хвилину з похорону й вступив по дорозі до школи.

— Повина, повинна! —

— Яка? — питає Розметашок.

— Я дістав нині повідомлення, що до нас приходить учительки, які зовуться Ізидора і Сабіна Латачківні.

— Аж дві?

— В тім то й уся штука. Уважайте: я вже три роки побиваюся з громадою о двокласову школу — навіть не відповідали на мої просяби й домагання. Аж тепер, ні сіло, ні встало, присилають дві учительки та й розказують, щоб раз два, до тижня, постарати ся о приміщення. А я, назбитий тим нашим, не думаю старати ся! — По хвилі снітав: — Як думаєте, що то значить ся, що їх аж дві іменували?

— Відносе претензійнички інспектора, не мав їх де подіти і тому отвірас другу клясу, для них — а не для села!

— Dixisti! І тому вступив я до вас. Може ви знаєте що про ту Сабіну й Ізидору?

— Не чув, не скажу. У нашім повіті таких мабуть не було. Не знаю, а може се якісь нові „манчонкові“, що йно зачинають службу. Не скажу.

— Мабуть добра не буде з того, ой не буде! Я чую вже се! — промовив парох. — Як мав вже раз ту такого, який в очі лестив, а поза очі відтягав людину від читальні. І що то мене не коштувало, нім я позбув ся його! Біда, біда! Але, — додав по хвилі усміхаючися — біду треба пережити. Ви були вже в Лужку?

— Учора вернув в почи. Далеченько! Запедбане село. Та що? — гриз ся я дуже, що посилають у закутину, та побачив і стало відрадійше. Не такий страшний вовк, як його малюють. Поля до праці досить.

Вертає Трясило додів, а тут і Латачківні його дожидають. Увійшов в кімнату і на Латачківні повіяло холодом від його лиця. Пані Латачкова сейчас представила себе й дошпок, досить голосно вимовляючи „вдова по інженері“. Отець Трясило кивнув головою, немов казав: „добре, добре, я чув вже то“... й сів біля стола.